

РЕШЕНИЕ

№ 2075

гр. София, 18.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 18.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **725** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Г. П. Г. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], с която се оспорва Заповед № Л-5726/30.12.2024 г., издадена от Главния директор на ГД "Изпълнение на наказанията" при Министерството на правосъдието, за прекратяване на служебното му правоотношение с Областна служба "Изпълнение на наказанията"-С..

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна поради противоречие с материалноправни разпоредби, съществено нарушение на административнопроизводствените и несъответствие с целта на закона. Твърди, че е извършил всички правни и фактически действия, за да се яви в структурата, в която работи, за заемане на длъжността в законоустановения срок. Посочва, че всяка седмица в продължение на 6 месеца е проверявал за съдебно решение, а когато такова е постановено, той е бил извън столицата и не е уведомен. Твърди, че е узнал за решението на 02.12.2024 г. и че от тази дата е започнал да тече 14-дневният преклузивен срок. Смята, че незаконосъобразно административният орган е приел, че не са изложени доказателства за уважителни причини за неявяването му. Моли за отмяна на издадената заповед. Претендира присъждане на разноски. В с.з. подателят на жалбата се явява лично, представлява се от адв.З., която поддържа жалбата и моли за отмяна на административния акт, както и за присъждане на разноски по представен списък. Представя писмена защита с развити подробни съображения в подкрепа на тезата за незаконосъобразност на заповедта.

Ответникът – Главният директор на ГД "Изпълнение на наказанията" в МП, в с.з. чрез процесуалния си представител юк.Д. оспорва жалбата. Моли Съда да остави жалбата без

уважение, като присъди на ответника юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение да прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Представя писмена защита с развити подробни съображения за законосъобразност на административния акт.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните в процеса, че със Заповед № Л-2921/18.08.2021 г., на основание чл.194, ал.2, т.4 и чл.197, ал.1, т.6 във вр. чл.203, ал.1, т.13 и чл.226, ал.1 т.8 на Г. П. Г. – надзирател I-ва степен в арест – [улица] към сектор "Арести", I-ва категория при ОС "Изпълнение на наказанията"-С., е наложено дисциплинарно наказание "уволнение". Служебното правоотношение на служителя е прекратено, считано от датата на връчване на заповедта - 23.08.2021 г.

Посочената заповед е отменена с Решение № 6176 от 20.10.2023 г., постановено от Административен съд-София град по адм.дело № 9150/2021 г. Съдебният акт е оставен в сила с Решение № 12775 от 25.11.2024 г., постановено от ВАС по адм.дело № 497/2024 г.

С обжалваната Заповед № Л-5726/30.12.2024 г. на Главния директор на ГД "Изпълнение на наказанията" (л.43), на основание чл.13, ал.2, т.4 и чл.19, ал.2 ЗИНЗС във вр.с чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР е прекратено служебното правоотношение на Г. П. Г. поради неявяване на служителя за заеме длъжността, на която е възстановен, в 14-дневен срок от влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Административният орган е установил, че със Заявление рег.№ 23637/12.12.2024 г. (л.23) по описа на ОС "Изпълнение на наказанията"-С., като е приложил преписи от Решение № 6176 от 20.10.2023 г. на АССГ по адм.дело № 9150/2021 г. и Решение № 12775 от 25.11.2024 г. на ВАС по адм.дело № 497/2024 г. Приел е, че след като решението на ВАС е влязло в сила на 25.11.2024 г., то преклузивният срок по чл.232 ЗМВР е изтекъл.

В издадената заповед като фактическо основание са посочени констатациите в докладна записка рег.№ 23647/13.12.2024 г. (л.24), в която е посочено, че на 12.12.2024г. в 16.48 часа в ОС "Изпълнение на наказанията"-С. се е явил Г. П. Г. и е заявил желание да бъде възстановен на заеманата от него длъжност преди да му бъде наложено дисциплинарното наказание "уволнение", като е подал заявление за възстановяване рег.№ 23637/12.12.2024 г. по описа на О. С.. Посочено е, че след като решението на ВАС е влязло в сила на 25.11.2024 г., срокът по чл.232 ЗМВР е изтекъл на 09.12.2024 г. До органа е отправено предложение за прекратяване на служебното правоотношение с подателя на заявлението – служител с отменено дисциплинарно наказание.

В докладна записка рег.№ 14349/12.12.2024 г. (л.21) е посочено, че след извършена проверка в деловодството на ГДИН е установено, че в периода от 25.11.2024 г. (влизане в сила на съдебното решение на ВАС) до 12.12.2024 г. не е постъпило заявление от Г. П. Г. за възстановяване на длъжност при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Това обстоятелство е удостоверено и с Протокол рег.№ 14348/12.12.2024 г. (л.20).

По делото бяха разпитани следните свидетели:

Т. К. Т.. Свидетелят сподели, че е бил дисциплинарно уволнен по същото време като жалбоподателя, сега възстановен на длъжност, дава показания във връзка със забавянето на делото на Г. П. Г.. Твърди, че по делото на Г. е имало решение в началото на м.декември 2024 г. и той е бил щастлив, че го оправдават като служител. Свидетелят му казал, че трябва да представи препис от решението на съда, за да го възстановят на работа, това го знае от своя случай. При възстановяване на служител от деловодството на ГДИН искат препис от съдебното решение. Има законоустановен срок, за МВР е двуседмичен.

Д. С. Т.. Свидетелят сподели, че с Г. Г. са приятели. Знае, че е водил дела срещу ГДИН и че е

получил решението. Като приятели те тръгнали за С., когато му съобщили, че има решение по делото. На 01.12.2024 г. сутринта Г. се обадил на свидетеля и му казал, че на 25.11.2024 г. е излязло решението. Това било няколко дена след като се прибрали от С.. По това дело Г. имал адвокат, но не знае дали е поддържал връзка с адвоката си.

Съдът ще коментира свидетелските показания при излагане на правните си изводи.

По делото към доказателствения материал се приобщиха следните писмени доказателства, представени от жалбоподателя въз основа на издаденото му съдебно удостоверение (л.53): молба за издаване на препис на съдебно решение, квитанция за внесена държавна такса в АССГ.

При така установените факти Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана чрез куриерска служба С. на 16.01.2025 г. (л.9) - в преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК, считано от връчването на заповедта на 03.01.2025 г. (л.27).

Заповед № Л-5726/30.12.2024г. е издадена от компетентен орган – Главния директор на ГД "Изпълнение на наказанията" в МП, който е орган по назначаването на държавните служители в ГД "ИН" и правомощията на този орган по чл.13, ал.2, т.4 и чл.19, ал.2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража във вр.с чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР, при спазване на изискващата се писмена форма. Органът е събрал и обсъдил всички относими доказателства за издаването на акта, изложил е подробни правни и фактически основания. При издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Обжалваната заповед е и материално законосъобразна. Съгласно чл.232 ЗМВР при отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение държавните служители от МВР се възстановяват на предишната или на друга равностойна длъжност и могат да я заемат, ако в двуседмичен срок от влизането в сила на съдебното решение се явят в съответната структура. За да настъпи възстановяването на заеманата преди освобождаването длъжност, не е достатъчна единствено отмяната на акта, а е необходимо и действие на служителя, с което да демонстрира желанието си за заемане на длъжността.

По докладна записка рег.№ 14349/12.12.2024 г. по описа на службата, след извършена проверка в деловодството на ГДИН, се е установило, че в периода 25.11.2024 г. (влизане в сила на съдебното решение на ВАС) до 12.12.2024 г. не е постъпило заявление от Г. П. Г. за възстановяване на длъжност при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

От докладна записка рег.№ 23647/13.12.2024 г. по описа на службата, съставена от комисар А. З. - Началник на О.-С., става ясно, че на 12.12.2024г. в 16.48 часа в ОС "Изпълнение на наказанията"- С. се е явил Г. П. Г. и е заявил желание да бъде възстановен на заеманата от него длъжност преди да му бъде наложено дисциплинарното наказание "уволнение", като е подал заявление за възстановяване рег.№ 23637/12.12.2024 г. по описа на О. С..

Подаденото на тази дата заявление е повече от 14 дни след датата на влизането в сила на съдебното решение. Последното е влязло в сила на 25.11.2024 г. По несъмнен начин по делото е доказано, че в този срок, който е преклузивен, жалбоподателят не е извършил каквото и да е действие, с което да демонстрира желанието си за заемане на длъжността. В този смисъл жалбоподателят е бил длъжен да следи за датата на обявяване на съдебното решение, от което зависи изхода на делото.

Предвид окончателния характер на отменителното в случая решение на ВАС, обстоятелството, че

както за съда, така и за органа, не съществува задължение за уведомяване за решението, жалбоподателят е бил длъжен да следи за датата на обявяване на съдебното решение на Върховния административен съд. Проявената от него активност е определяща за реализиране на признатите от закона права. За разлика от разпоредбата на чл.345, ал.1 КТ, времето (денят) на узнаване за постановеното решение по реда на АПК е ирелевантен спрямо срока по чл.232 ЗМВР. Съдът няма задължение и не изпраща съобщения за постановяване на решението, което влиза в сила от момента на обявяването му. Такова задължение няма и органът по назначаване. Недостатъчната активност на страната да узнае възможно най-бързо за касационното решение на ВАС, е станала и причина за пропускане на законоустановения срок за явяване на служителя да заеме длъжността, от която е бил уволнен. Пропускайки въпросния срок, жалбоподателят не е положил дължимата грижа да узнае своевременно резултата от произнасянето на съда и така да защити личния си интерес. Окончателните съдебни решения не се съобщават на страните и за конкретния случай дали жалбоподателят е могъл или не да се запознае или да узнае за постановеното съдебно решение, е неотнормисимо обстоятелство по отношение на срока по чл.232 ЗМВР.

Не се установиха и уважителни причини за неспазването на срока, в какъвто смисъл са оплакванията в жалбата. По силата на чл.63, ал.1 ГПК законните и определените от съда срокове могат да бъдат продължавани от съда по молба на заинтересованата страна, подадена преди изтичането им, при наличие на уважителни причини. Понятието "уважителни причини" не е легално определено и е в дискрецията на Съда да прецени във всеки отделен случай дали дадените от съответната страна аргументи могат да се класифицират като "уважителни причини". Жалбоподателят не е поискал продължаване на срока за явяване за заемане на службата. Конкретно основание за продължаване на срока е препятстващо спазването му обстоятелство, което страната знае или предвижда, същото следва да се изтъкне на съда в молбата по чл.63 ГПК. Наред с това той се позовава на пътуване извън града, което обаче не представлява обективни причини за неспазване на срока по чл.232 ЗМВР.

Разпоредбата на чл.64, ал.2 ГПК предвижда възможност на страната, която е пропуснала установения от закона или определения от съда срок, да поиска неговото възстановяване, ако докаже, че пропускането се дължи на особени непредвидени обстоятелства, които не е могла да преодолее. В този случай несъмнено ще е налице уважителна причина за невявяването на служителя в срока по чл.232 ЗМВР. Каза се по-горе, че конкретно основание за продължаване на срока е препятстващо спазването му обстоятелство, което страната знае или предвижда, същото следва да се изтъкне на съда в молбата по чл.63 ГПК. Разпоредбата на чл.64, ал.3, предл.второ от кодекса изключва възстановяване на срок, като предполага това именно знание, тази предвидимост за страната, които обстоятелства подлежат на конкретна преценка за всеки отделен случай. Възможността за страната в конкретния случай да поиска удължаване на срока и така да избегне пропускането му, се преценява с оглед обстоятелствата, изтъкнати в молбата за възстановяване, предвид предвидимостта им и възможността за преодоляване.

Особени непредвидени обстоятелства законодателят не е дефинирал и е предоставил на практиката да ги определи въз основа на конкретните доказателства по делото и обикновено се касае за обстоятелства, които жалбоподателят не би могъл да предвиди дори и да е положил необходимите усилия и грижи. Това са обстоятелства извън обичайните, нормално очакваните и поради това предвидими обстоятелства. Те следва да са възникнали внезапно и изненадващо и страната, която държи извършване на процесуалното действие, да не е в състояние да ги преодолее. Трябва да са особени, т.е. различни от обикновените, да не са рутинни и да са обективно попречили на страната да изпълни в срок съответното процесуално действие

(Определение № 1302 от 02.02.2021 г. на ВАС по адм.дело № 1017/2021 г.). Съдебната практика приема за такива обстоятелства природни бедствия, внезапно тежко заболяване, военно положение и др. събития, които нито могат да се предвидят, нито да се преодолеят от волята на страната (Определение № 106 от 17.12.1984 г. на ВС по ч.гр.дело № 1141/1984 г.). Изискванията тези обстоятелства да не зависят от волята на страната е трайно застъпено в съдебната практика (Определение № 6814 от 15.05.2012 г. на ВАС по адм.дело № 6214/2012 г., Определение № 7700 от 24.06.2016 г. на ВАС по адм.дело № 7095/2016 г., Определение № 10422 от 08.10.2015 г. на ВАС по адм.дело № 10096/2015 г.).

Не води до различен извод преценката на свидетелските показания – от тях се установяват обстоятелства, които са ирелевантни по отношение на срока по чл.232 ЗМВР, поради което са без правно значение причините за пропускането на срока. Обстоятелството, че жалбоподателят е бил извън града в продължение на една седмица, през което време е постановено окончателното съдебно решение, и заради това не е имал възможност да разбере за него, не може да се приеме като уважителна причина по смисъла на чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР.

Не може да се третира като уважителна причина и времето за издаване на препис на решението от Съда. От приетите по делото доказателства във основа на издаденото на жалбоподателя съдебно удостоверение става ясно, че той е подал молба за снабдяване със заверен препис от съдебното решение, на 02.12.2024 г. - преди изтичане на срока по чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР. Законът никъде не посочва, че заверен препис от съдебното решение, с което се отменя заповедта за налагане на дисциплинарното нарушение, е необходим за възстановяване на длъжност.

В случая при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител, с влязло в сила решение, същият трябва да се яви на работа, за да продължи да изпълнява задълженията си по длъжност. При това нормативно предписание, възстановяването на заеманата преди уволнението държавна служба е конститутивна правна последица от отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение и произтича от сложен фактически състав, включващ:

- отмяна на административния акт от ЗМВР за прекратяване на служебното правоотношение, и
- явяване на държавния служител в съответната служба за изпълнение на произтичащите от длъжността задължения в 14 - дневен срок от влизане в сила на съдебното решение.

Самото неявяване на държавния служител в преклузивния срок по чл.232 ЗМВР е въздигнато от законодателя като общо основание за прекратяване на служебното правоотношение - арг. от чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР.

Възстановяването на длъжност не следва автоматично от факта на отмяна на заповедта за освобождаване от държавна служба, а се предхожда от действия, които държавният служител следва да предприеме в определен срок и с които да обективира волята си да бъде възстановен. По делото няма спор, че след влизане в сила на съдебното решение, с което заповедта за уволнението на Г. П. Г. е отменена, в законоустановения 14-дневен срок последният не се е явил в ГД "Изпълнение на наказанията", за да манифестира желанието си да изпълнява държавната служба. Бездействието му, освен че води до погасяване на правото на възстановяване, е и основен елемент от сложния фактически състав, правопораждащ възможността на органа да прекрати служебното правоотношение по реда на чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР. При това положение законосъобразно органът по назначаването е прекратил служебното правоотношение между страните на основание чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР, тъй като след влизане в сила на решението за отмяната на заповедта за уволнение, жалбоподателят не се е явил да заеме предишната си длъжност в двуседмичния срок.

По изложените съображения Съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е законосъобразен, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и своевременно отправи искане, на ответника се дължи присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл.143, ал.3 АПК жалбоподателят следва да бъде осъден

да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 € (с легова равностойност 200 лв.) на основание чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл.24, изр.първо от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд - София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. П. Г. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], срещу Заповед № Л-5726/30.12.2024 г., издадена от Главния директор на ГД "Изпълнение на наказанията" при Министерството на правосъдието, за прекратяване на служебното му правоотношение с Областна служба "Изпълнение на наказанията"-С..

ОСЪЖДА Г. П. Г. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 € (сто и две евро и 26 евро цента, с легова равностойност двеста лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: